

A photograph of a gravel road leading to a wooden windmill in a rural setting. The windmill is a tall, conical structure with a wooden body and a lattice-work cap and sails. The road is wide and unpaved, leading towards the windmill and a small building in the background. The sky is overcast with grey clouds. The foreground is dominated by the gravel road, which curves slightly to the right. On the left side of the road, there is a grassy area with some trees. On the right side, there are more trees and a small concrete structure, possibly a drainage pipe. The overall scene is a quiet, rural landscape.

MANTAS AREIMA
VĖJO MALŪNŲ
KELIAS

Mantas Areima

VĖJO MALŪNŲ KELIAS

Kelionių knyga

© Mantas Areima, 2013

Viršelio dizainas © Stasys Zacharovas

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2013

Viršeliui panaudota Manto Areimos nuotrauka.

Tai gyva knyga. Kelionių knyga. Vaizdų knyga. Gamtos knyga. Pažinimo knyga. Nuotykių knyga. Tiems, kas gyvena Pakruojo rajone, perskaityti bus verta. Tiems, kas nieko negirdėjo apie Pakruojį, perskaityti bus įdomu. Paganyti akis į ką, turės ir tie, ir anie. Kiekvienas skaitytojas su autoriumi galės aplankyti malūnus, pasižvalgyti po Pakruojo dvaro užkaborius, palenktyniauti su kelių ereliais, paporinti su kaimo senoliais, vaikytis po miškus girinį, rimuoti ketureilius, ringuoti daineles, įmerkti į alų du ūsus... Nepamirštant, kad šio krašto naminio alaus bokalas – norma.

Kūrybinės industrijos analitikas

- Klausyk, tu nieko prieš jei aš tave nufotografuosiu?

Malūnas graudžiai sušnairavo ir tiek. Padvelkė vėsa ir drėgme.

Sakalų malūnui

*Senas kaip kelmas, apžėlęs,
Rūškana veido mina,
Sparnais padangę šukavo
Lyg sakalas kažkada.*

119. pav. Sakalų vėjo malūnas

Netoliese gunkso gričiukė vienkiemyje. Staiga iš ten pasigirdo išgąstingas moters riksmas. Pamačiusi mane, pritūpusį įmantrioje fotografo pozoje, moteris pabūgo.

- Tėveli, tėveli, - suspigo plonu balsu. - Ten kažkas yra!

Rudas šuo maknota uodega kone trūko nuo grandinės.

- Kas? - atsišaukė tėvas.

- Gal banditas koks?! Į kiemą taikos! - raportavo duktė.

- Reksą paleisk, - suburbuliavo.

- Dar galą padarys, - išgąstingai tarė.

Atsilapojo trobelės durys ir pro jas išdyrino lauk kuprotas seniokas. Pakabarkšt pakabarkšt lazdele pasiramsčiuodamas šlubavo. Moterėlė pasprikt pasprikt prie jo. Senis kabaldakšt kabaldakšt su šautuvu rankose sužvairakiavo. Nustėrau: išplėtęs akis spoksau ir bijau pagalvoti kuo čia baigsis.

- Kur tas žulikas? - nukreipė ginklą mano pusėn.

Man iš baimės ėmė keliai tirtėti, ant kaktos sužvilgo prakaito lašai.

- Gal peilio užteks pagosdinti, šautuvu nudai-gosi, - duktė čerkštelėjo peiliais prieš senioką.

- Niekis! Žulikai pas mane kojos į trobą neįkels. Paspirginsiu užpakalį, net blakstienos užsiraitys, - burnojo.

- Pasiimk žalgą ir duok per kaktą, ne, tai peiliu iš nugaros rėžį išrėši, arba kuoka per galvą, - bandė perkalbėti duktė.

- Po šimts pypkių, kas ten patvoriuose tykinėja?! - seniokas garsiai užriaumojo, nosį prikišęs prie šautuvo vamzdžio.

Atsitiesęs visu ūgiu nedrąsiai pamojavau ranka:

- Neturiu jokių blogų intencijų!

- Ką čia niekus paistai? Neturime jokių uogų nuo impotencijos! Ko nori? - paklausė gūdžiu balsu rūsčiai žiūrėdamas į mane. - Kam drumsti ramybę?

- Pas malūną atvykau, - žengiau žingsnį į priekį, kad senyvo amžiaus žmogelis išgirstų.

- Nesiartink! - seniokas šiurkščiai sudraudė. - Lauksiu ligi patogaus momento, tada šausiu! Aukštelninkas išvirsi! Kur tavo sėbrai?

- Pilk, - vamtelėjo duktė. - Jis tau dantį užkalba...

- Palauk, - suniurzgėjo seniokas. - Lavinu ranką ir akį...

- Sakau, vienas malūną apžiūriu, - kraujas

mušė man į veidą: stoviu tiesus it mieta prarijęs. Pajutau kaip šalta giltinės letena palengva grabalioja man nugarą.

- Nėra ko, bus brakšt ir sugrius! - pasišiaušė seniokas. - Aš ten vielų prinarpliojau, įkerėplinsi į žabangas, neišsitarabaninsi!

- Tiek to, jau nufotografavau, - sumostagavau rankomis, kad net susimakalavo kojos.

- Ko trypinėji kaip gaidys? - suniurzgė.

- Aš jau eisiu, - žengtelėjau atgal ir išbinzenau atbulas.

- Eik, eik, - senis dar vis spaudė šautuvo buožę į petį. - Čia jau buvo avigalvių paparacų, su kameromis blyksėjo aplinkui...

- Jis gal irgi žurnalistas? - duktė bumbtelėjo tėvui neskaniai nusišiepdama.

- Laisvamanis, - tas užsikabino ant peties ginklą, numojo ranka. Kažką šnabždėjosi su dukra. Staiga persimainė tankiai sumirksėjęs, suriko man įkandin:

- Klausyk, geradėjau, vakar kuilyis krito, pirk mėsą!

- Pinigų nebėsa, - atšoviau vesdamasis savo „žirgelį“.

- Imk bargan! - krunkštelėjo senukas.

- Ačiū, be magaryčių!

- Liurbis, - parodė, kad man galvoj trūksta. Riebiai nusispjovė ir nuėjo šniokštuodamas į kūtę karvių birbinti.

O aš išnešiau sveiką kailį. Kad kiek būčiau gyvas neišsinešdinęs. Po šimts pypkių!

Pavariau aliuminį „žirgą“ Stačiūnų link. Dirdėjau sunkiosios žemės ūkio technikos išrantytu vieškeliu. Fiut - nušvilpiau į tolį pro Dargužius, Mickūnus, kitas gyvenvietes....